

Arrest

nr. 135 828 van 5 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 4 september 2014.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat Mr. I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2006 trad de verzoekende partij in het huwelijk met de heer A.M., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 22 december 2006 diende de verzoekende partij een verblijfsaanvraag in, in toepassing van (oud) artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

1.3. Op 22 mei 2007 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 18 oktober 2013 werd de verblijfstitel van de verzoekende partij omgezet naar een F+ kaart.

1.4. Op 28 mei 2009 werd de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 50 maanden, met uitstel van 5 jaar, wegens feiten van import, export, aanmaak, opslag en verkoop van verdovende middelen.

1.5. Op 10 december 2013 bevestigde het Hof van Beroep te Brussel, het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, waarbij het huwelijk tussen de verzoekende partij en de heer A.M. werd vernietigd.

1.6. Op 20 maart 2014 werd het beschikkend gedeelte van het arrest overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

1.7. Op 1 juli 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging.

1.8. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing.

1.9. Bij arrest nr. 128 323 van 27 augustus 2014 werd het beroep tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wegens gebrek aan een ernstig middel. De vordering tot schorsing werd aldus behandeld. Verzoekende partij heeft de voortzetting gevraagd ten einde het beroep tot nietigverklaring behandeld te zien.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, alinea 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Nu dit artikel als hogere norm boven de vreemdelingenwet primeert, zou geen bevel om het grondgebied te verlaten mogen genomen zijn door de gemachtigde. De verzoekende partij stipt aan dat zij reeds meer dan 8 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft waardoor zij een goed uitgebouwd privéleven heeft.

2.2. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij een goed uitgebouwd privéleven heeft dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij geen enkel stuk voorlegt waaruit dit effectief zou blijken. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. Terwijl het onderbreken van een schooljaar evenmin kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Hoe dan ook, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is alleszins niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 van het EVRM, tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De bestreden beslissing is zoals de verzoekende partij zelf weergeeft een gevolgbeslissing van de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging. Deze laatste beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na, namelijk de bescherming van de openbare orde en steunt op de absolute nietigheid van een eerder huwelijk dat afgesloten werd door de verzoekende partij. In de Belgische rechtsorde is het instituut huwelijk van openbare orde. De verzoekende partij toont met haar beknopt betoog *“dat de tegenpartij niet tot de balansoefening, zijnde een belangenafweging, zou zijn overgegaan”* niet aan dat de afweging die in de bestreden beslissing ligt besloten strijdig is met artikel 8 EVRM of dat er een wanverhouding is tussen haar belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de Belgische openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht nemen.

2.3. In een tweede onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen enkele motivering omvat aangaande het reëel en actueel risico op de openbare orde en dat de tegenpartij evenmin motiveert waarom zij in casu gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid.

2.4. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd.

Artikel 7, alinea 1, 3°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing niet enkel verwezen naar de nietigverklaring van het huwelijk doch ook naar het gegeven dat het Hof van Beroep de verzoekende partij in november 2009 tot een gevangenisstraf van 50 maanden (zijnde ongeveer 4 jaar) heeft veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkele verduidelijking geeft aangaande deze veroordeling. Ook de minderjarige zoon is gekend voor inbreuken op de openbare orde. Gelet op de veelvuldige aanrakingen met de openbare orde, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in casu geen actueel risico op een schending van de openbare orde aanwezig zou zijn. Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken dat er in casu sprake is van een reëel en actueel risico op de openbare orde.

Waar de verzoekende partij nog aangeeft dat de verwerende partij niet heeft aangegeven waarom zij in casu gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid, kan zij niet worden gevolgd. De verwijzing naar de vernietiging van het huwelijk door het Hof van Beroep, de verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van de verzoekende partij en de verwijzing naar het recente proces-verbaal dat werd opgesteld voor de minderjarige zoon ingevolge wapenbezit, vormen een afdoende motivering en maken genoegzaam duidelijk waarom de verwerende partij in casu gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid. Hierbij dient tevens aangestipt dat de verzoekende partij het bestreden bevel eveneens heeft gemotiveerd verwijzende naar artikel 7, alinea, 2° van de vreemdelingenwet. Ten deze beschikt de verwerende partij over een gebonden bevoegdheid. Deze vaststelling volstond reeds om de bestreden beslissing te schragen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER